



baptistu vēstnesis



Šī gada sākumā mūsu ģimene atsaucās aicinājumam kļūt par aizbildni 18 mēnešus vecajai Viktorijai, kuru bija pametuši vecāki. Lai gan rūpes par bāreņiem ir biblisks aicinājums, aizbildniecības iegūšanas procesā sastapos ar neizpratni un aizspriedumiem kristiešu vidū. Šī tēma sekulārajā vidē ir apvīta ar mītiem un stereotipiem, savukārt draudzēs par to pārsvarā nerunā.

Domājot par šo situāciju, uzskatu, ka būtu vērtīgi Latvijā pārņemt daudzu citu valstu pieredzi un **novembra pirmo svētdienu draudzēs svinēt kā Bāreņu svētdienu**. Bāreņu svētdiena ir iniciatīva, kas pašlaik apvieno kristiešus 52 valstīs visā pasaulē. Tās mērķis ir mācīt draudzēm, kā kalpot bāreņiem un kā atbalstīt tos, kuri kalpo viņiem.

Bāreņu svētdiena ir īpaša iespēja draudžu dievkalpojumos sludināt Bībeles mācību par adopciju (arī mūsu adopciju Dieva ģimenē) un Dieva skatījumu uz bāreņiem un rūpēm par viņiem, kā arī sniegt draudzei aktuālu informāciju par šo tēmu Latvijas un pasaules kontekstā.

Pašlaik Latvijā bērnunamos atrodas 1854 bērni, kuri ilgojas pēc ģimenes, un Bāreņu svētdiena ir garīga un praktiska iespēja

kristiešiem visā Latvijā atsaukties bibliskajam aicinājumam rūpēties par bāreņiem. Ne visi kļūs un var kļūt par adoptētājiem, bet katrs var atbalstīt, aizlūgt, ziedot, mīlēt, vairāk saprast un apzināties.

Ko jūs varat darīt? Lūgt par bāreņiem, lūgt par cilvēkiem, kuri vēlas uzņemt bāreņus savā ģimenē, organizēt Bībeles studijas par bāreņu tēmu un ar to saistītiem jautājumiem, atbalstīt ģimenes, kas uzņēmušās rūpes par bāreņiem, organizēt nometnes bērnunama bērniem un īstenot citas iniciatīvas, iedzīlīnāties un vairāk saprast, kas šajā jomā būtu darāms jūsu apkārtnē, kļūt par audžuģimeni, aizbildni, adoptēt – dāvēt kādam bērnam ģimeni.

Šai iniciatīvai esam aicinājuši pievienoties arī Romas Katoļu baznīcu, Latvijas Evaņģēliski luterisko baznīcu, Latvijas Pareizticīgo baznīcu, kā arī citas kristīgās konfesijas un draudzes Latvijā.

Cerot uz izpratni,

Pēteris Sprogis
LBDS bīskaps

Mūsu atbildība un rūpes par bāreņiem

Pēdējos gadsimtos pasaule ir sasniegusi neredzētu progresu zinātnē un tehnikā, kā arī neredzētu regresu morāles un ģimenes vērtību jomā. "Kas virzās uz priekšu zinātnēs, bet atpaliek tikumībā, tas lielākā mērā iet atpakaļ, nekā uz priekšu". (Aristotelis – IV gads pr.Kr.)

Pasaule visos laikmetos ir bijusi "pārbagāta" ar cilvēku dvēseļu ciešanām un cietusi asu patiesas mīlestības deficītu, kuru var dot tikai Dieva Draudze.

Patriarhu laikā virs zemes dzīvoja cilvēks, vārdā Ļjabs, par kuru Dievs teica: "Šis vīrs ir sirds skaidrs un taisns; viņš bīstas Dieva un vairās no ļauna." (Ļjaba 1:8) Par apstiprinājumu vienai no šīm īpašībām kalpo Ļjaba attieksme pret vienu no neaizsargātākajām cilvēku kategorijām – bāreņiem: "Vai es savu maizes rīcību esmu viens pats ēdis, vai arī bārabērns no tā neēda? Nē, no manas jaunības viņš pie manis ir uzaudzis kā pie tēva, un no savas mātes miesām es viņu esmu žēlojis... Un, ja es jebkad savu roku stingri būtu pacēlis pret bāreņi, būdams pārliecināts, ka es tiesā atradīšu atbalstu.." (Ļjaba 31:17,18,21)

Galvenais bāreņu aizstāvis ir Dievs. Bez vecākiem palikušiem bērniem Viņš ir Tēvs. (Ps.68:6) No Savas tautas Dievs stingri prasīja atbildību par bāreņiem, arī bauslībā Viņš paredzējis viņu aizsardzību un apgādību. Patīkami, ka arī šodien Izraēlā nav bērnu namu. Apsolītajā zemē savās ģimenēs pieņem bāreņus grib tik daudzi, ka ārzemnieki, kuriem likums neaizliedz bērnu adopciju, vienkārši nevar sagaidīt savu rindu – Izraēlas pilsoņi tos noteikti apsteidz.

Ir prieks redzēt, ka daudzās vietās Tas Kungs caur Saviem pieaugušajiem bērniem parāda Savu mīlestību bāreņiem. Savā ziņā tas nav divaini, jo sirds, kurā dzīvo Kristus, nevar neatsaukties atstāto bērnu ciešanām. Un pārcilvēciska nopelna šeit nav, jo sagatavotajā sirdī ir darbojusies Dieva žēlastība.

Mēs draudzējamies ar ģimeni, kurā ir 11 pašu un 11 – pieņemtu bērnu. Katru reizi, kad esam ciemos, saprotam, ka tikai Dievs šiem vecākiem var dot gudrību un pacietību.

1986.gadā mēs ar sievu strādājām Černobiļas AES, mums bija 2 dēli, sieva gaidīja trešo bērnu, notika avārija, un mūs, stipri apstarotus, evakuēja. Tā mēs nokļuvām Latvijā. Piedzima meitiņa, kura pēc pusotra mēneša nomira.

Tas Kungs Savā žēlastībā ienāca mūsu ģimenē, mēs pieņēmām Jēzu Kristu par savu Glābēju, un Dievs deva mums vēl vienu bērnu – meitiņu! Vairāk bērnu mums nevarēja būt, bet Dievs mums deva bērnus, kuriem vajadzēja vecākus. Sākumā Dievs deva vēlēšanos, pēc tam mēs lūdzāmies, un tagad mūsu ģimene ir pieaugusi. Mums ir 7 bērni, 10 mazbērni un gaidām vienpadsmito.



Tamāra Abramova ar mazbērniem



Abramovu ģimene

Pirms dažiem gadiem manu draugu bērni – kristieši no ASV – uzsāka kalpošanu bāreņiem Pleskavas apgabalā un aicināja mūsu draudzes jauniešus līdzdarboties. Kopš tā laika, jau 5 gadu garumā mēs apmeklējam bērnu namu invalīdiem, kā arī skolas-internātus Krievijā un Latvijā. Vasarā bērni-bāreņi atrodas mūsu draudzes nometnē, bet gada gājumā mēs katru svētdienu atvedam divas bērnu grupas uz baznīcas svētdienskolas nodarbībām.

Invalīdu bērnu namā ir meitene Veronika – akla un kurlmēma. Kad mana pieņemtā meita aizbrauc uz turieni, meitene pieglaucas pie viņas, pieliek savu delnu pie manas meitas delnas, viņas delna sāk



Viktors ar sievu Tamāru kustēties – sākas saskarsme, sadraudzība. Akla zēns Ņikita man reiz lūdza: "Papa, atved man oranžu baloniņu!" Es atbraucu pēc pusgada, un, tikko kāpu pāri sliekšnim, Ņikita jautāja: "Papa, vai tu man atvedi oranžo baloniņu?" Kad baloniņi tika piepūsti, viņš jautāja: "Bet kurš baloniņš man ir rokā – vai oranžais?" – "Jā." – "Urā! Man ir oranžs baloniņš!!!"

Prieka un līdzcietības asaras jaucās kopā...

Katru reizi, mājās noguruši atgrieždamies, mēs ar jauniešiem nonākam pie viena secinājuma - mēs esam saņēmuši daudz vairāk, nekā esam devuši.

"Tira un neapgānīta kalpošana Dieva Tēva priekšā ir šī: pieskatīt bāriņus.. viņu bēdās...". (Jēk.1:27)

Viktors Abramovs

Bīskapa pilnvarotais pārstāvis krievu draudzēs un Jelgavas krievu baptistu draudzes mācītājs

Vai Dievam rūp bāreņi?

Vai Dievam rūp bāreņi?

“Tīra un neapgānīta kalpošana Dieva Tēva priekšā ir šī: pieskatīt bāriņus un atraitnes viņu bēdās...” (Jēkaba 1:27).

Latvijā šobrīd teju 2000 bērni atrodas bērnunamos un ilgojas pēc mīlošas ģimenes. Pārsvārā tie ir dzīvu vecāku bāreņi. Zaudējuši cerību, iedrošinājumu un, galvenokārt, mīlestību no savu tuvāko cilvēku pusēs. Šie bērni ir ievainoti savā dziļākajā būtībā – spējā uzticēties.

Latvijas sabiedrībā (arī kristiešu vidū) šobrīd valda vairāki stereotipi saistībā ar svešu bērnu pieņemšanu savā ģimenē. Biedrība “Neredzami bērni” 2014. gada vasarā ir veikusi aptauju, lai noskaidrotu populārākos viedokļus par adopciju:

Adoptētos bērnus ir grūtāk audzināt nekā savējos

Pieņemtais bērniņš ienes radikālas pārmaiņas ģimenē – viņš nāk ar savu pamestības pieredzi, neuzticēšanos un neremdināmu izsalkumu pēc mīlestības. Tomēr ģimenēm, kuras savu dzīvi ir uzticējušas Kristum, ir neierobežoti resursi sāpinātu bērnu audzināšanā. Pat visbezcerīgākajās situācijās Dievs palīdz atrast risinājumu. Tā ir cerība arī bērnam – ir iespēja atjaunot sagrautos pamatus un dziedināt dziļākos ievainojumus.

Adoptētie bērni ir agresīvāki

Bērniem, kuri ir palikuši bez vecāku gādības, dusmas un agresija ir kā zaudētās mīlestības aizstājēja. Tas ir viens no veidiem, kā jautāt audžuvecākiem “Vai tu tiešām mani mīli?”

Adopcija ir tiem, kam nevar būt savu bērnu

Adopcijas mērķis ir dāvāt bērnam iespēju uzaugt ģimenē, nevis pieaugušajiem iegūt sev dāvanu – bērnu. Ja ģimenē jau ir bērni, pieņemtajam bērniņam ir vieglāk adaptēties.

Adoptētam bērnam var būt slikti gēni

Mēs visi esam pasaulē nākuši ar sliktiem gēniem, un tā ir tikai Dieva žēlastība, ka Viņš mūs ir uzņēmis savā ģimenē un taisnojis.

Bērnu nama aprūpe ir pietiekami laba, lai bērns uzaugtu kā veselīga un pilnvērtīga persona

Bērnu namā par bērnu ikdienā rūpējas vairāki pieaugušie, bet nevienam no tiem viņš tā patiesi nerūp. Ne ar vienu no tiem nav iespējas veidot drošu saikni, kas ir svarīgākais nosacījums identitātes veidošanās procesā.

Ir jābūt vismaz vienai brīvai istabai, lai adoptētu bērnu

Noteikumi paredz, ka nepieciešama pietiekosa dzīvojamā platība, lai ģimenē ienāktu vēl kāds ģimenes loceklis. Tai nav obligāti jābūt atsevišķai istabai.

Tikai pāri var adoptēt bērnu

Arī neprecējies cilvēks var adoptēt bērnu.

Adopcijas process ir ilgs un sarežģīts

Bērna uzņemšana ģimenē ir nopietns lēmums, tāpēc nepieciešama ģimenes izpēte, kas ilgst vismaz 6 mēnešus. Pēc pozitīva lēmuma saņemšanas ir jāsaņem “savs” bērniņš un pirms adopcijas aprūpes laikā (ne ilgāk kā 6 mēnešus) jānoskaidro, vai veidojas patiesas bērna un vecāku attiecības. Viss process vidēji ilgst vienu gadu.

Būt par otro ģimeni bērnam, kurš palicis bez vecāku gādības, nav viegli. Jo lielāks būs draudzes atbalsts, jo lielākas cerības, ka arvien vairāk un vairāk ģimeņu vēlēsies savā vidū uzņemt vecākus zaudējušus vai arī vecāku aizmirstus bērnus. Ir vairāki veidi, kā bērnam dot vēl vienu iespēju piedzīvot, ko nozīmē – ģimene, attiecības, drošība, palaušanās:



1. Kļūsti par audžuģimeni!

Audžuģimene ir ģimene (var būt gan persona, gan laulātie), kas bārenim vai bez vecāku gādības palikušam bērnam nodrošina aprūpi līdz brīdim, kamēr bērns var atgriezties savā ģimenē vai, ja tas nav iespējams, tiek adoptēts vai viņam nodibināta aizbildnība.

2. Kļūsti par viesģimeni!

Viesģimene uz laiku uzņem savā dzīvesvietā bērnu aprūpes iestādē ievietotu bērnu vai kontaktējas ar bērnu ārpusģimenes aprūpes iestādē ievietotu bērnu.

3. Kļūsti par aizbildni!

Aizbildnis ir persona, kas iecelta vai apstiprināta Civillikumā noteiktajā kārtībā, lai nodrošinātu bērna tiesību un interešu aizsardzību. Aizbildnis aizvieto saviem aizbilstamajiem vecākus, kā arī pārstāv bērnu personiskajās un mantiskajās attiecībās.

4. Adoptē!

Adopcija nodrošina bez vecāku gādības palikušajiem bērniem jaunu ģimeni. Tas ir tiesisks akts, ar kuru persona pieņem citas personas bērnu kā savējo, uzņemoties tādas pašas personiskās un mantiskās tiesības un pienākumus kā radniecībā pēc izcelšanās.

Kā Bībele atklāj Dieva rūpes par bāreņiem?

Bāriņu tēvs un atraitņu aizstāvis ir Dievs Savā svētajā mājoklī. Dievs vada viņu mājās vientuļos, vada tos, kam nemaz nav māju... (Ps.68:6,7)

Tas Kungs pasargā svešiniekus un bāreņus un uztur atraitnes, bet bezdievīgo gaitām Viņš neļauj izdoties. (Ps.146:9)

Celies, ak, Kungs, pācē, ak, Dievs, Savu elkoni! Neaizmirsti nelaimīgos! Kāpēc lai bezdievīgais noniecina Dievu un spriež savā sirdī: Tu pēc tā nekad nejutāsi! Bet Tu gan redzi postu un sirdēstus, Tu vēro brīdi, kad pārņem visu to Savās rokās. Uz Tevi raugās nelaimīgais un vājš, kas pakļaujas Tavai apsardzībai, un Tu esi palīgs bārim. (Ps.10:12-14)

Tu, Kungs, liec piepildīties pazemīgo ilgām, Tu stiprini viņu drosmi un Tu pievērs viņiem Savu dzirdīgo ausi, nesdams taisnību bāriem un grūtdieniem... (Ps.10:17,18)

Nevienu svešinieku nedz apspied, nedz izmanto, jo jūs paši bijāt svešinieki Ēģiptes zemē. Neviena atraitne un neviens bārenis lai netiek apspiests. Ja tu tos apspiedīsi, tad tie kliegdami kliegs uz Mani, un Es uzklausišu viņu saucienus. (2. Mozus 22:20 - 22)

... Kad tu savu maizi lauz izsalkušam un nabagus, kas bez pajumtes, uzņem savā namā; kad tu redzi kailus un tos apģērb un neatraujies no sava tuvāka, tad tava gaisma atmirdzēs kā rīta blāzma, tava atdzimšana notiks ātrāk, tava taisnība ies tavā priekšā, un Tā Kunga godība tevi pavadīs. (Jes. 58:7 - 8)

Gunita Ūdre

Bauskas baptistu draudze

Latvijas Kristīgā alianse bāreņiem, Valdes locekle

Ieskatoties spoguļī

“Tas nevar būt tikai līdzjūtībā balstīts lēmums vai balstīts vēlmē būt šim labajam cilvēkam, varonim, kurš adoptēs. Tas ir lēmums uz mūžu, ar ko būs jādzīvo ilgi pēc tam, kad nevienu tas vairs neinteresēs, kad neviens tevi neuzskatīs par kaut ko īpašu tāpēc vien, ka uzdrīkstējies adoptēt, un īstenībā – visiem ir vienalga, ko tu dari”, par adopcijas procesu stāsta bīskaps Pēteris Sproģis. Ar sievu Martu viņi šogad pieņēmuši ģimenē Viktoriju. P. Sproģis kopā ar citu konfesiju vadītājiem ir parakstījuši aicinājumu Latvijas draudzēm novembra pirmo svētdienu svinēt kā Bāreņu svētdienu.

Kā tev pagāja vasara?

Skaisti. Bija laba vasara. Bērnu dēļ vairāk centāties dzīvot laukos, Užavā, kur arī man pašam ļoti patīk. Transports, komunikācijas, tehnoloģijas, arī izveidotā komanda ļāva vismaz vasarā nebūt visu laiku “uz vietas”. Turklāt arī nometņu centrs, kas sākās kā hobijs, prasīja zināmu laika daudzumu, saplānojam darbus arī nākamajai sezonai, gribētos “Ganības” vēl vairāk attīstīt.

Jūs vasarā arī pieņēmt lēmumu adoptēt?

Nē, tas notika daudz ātrāk. Lēmumu adoptēt pieņēmām jau pagājušā gadā pirms Ziemassvētkiem. Idejiski par adopciju sākām domāt un runāt neilgi pēc Belliņas aiziešanas. Protams, gan ar prātu, gan sirdi sapratām, ka tas nekādā gadījumā nebūs centiens aizvietot Belliņu. Lēmums adoptēt dzima sāpēs – ar domu, ka mūsu pārdzīvojums, zaudējot bērnu, iespējams, ir līdzīgs tā bērna sāpēm, kuru vecāki ir pametuši. Divām sāpēm satiekoties, iespējams, var notikt kaut kas labs. Taču tajā brīdī sapratām, ka neesam tam vēl gatavi, īpaši es nejutots gatavs. Likās, ka darbojos ar rezerves baterijām un papildus izaicinājumam nebija enerģijas. Procesu, kuru bijām sākuši, apzināti bremzējām. Bet tajā pašā laikā jutām, ja mūsu redzeslokā nonāktu kāds bērns, kuram nepieciešama ģimene, garām viņam nepaietu. Bijām jau sākuši izprast adopcijas legālo aspektu, kā tam jānotiek, bijām sazinājušies ar vietējo bāriņtiesu, kad iznāca žurnāls “Ieva” ar Martas stāstu par kuģiem, Viktoriju un mūsu domu adoptēt. Nākamajā dienā pēc žurnāla iznākšanas mani sazvaniņa kāda sieviete no Bauskas draudzes un teica, ka meitenītei vārdā Viktorija ir nepieciešama ģimene. Tā ironiski un traģiski – mamma



Pēteris Sproģis ar ģimeni

iedeva meitenei vārdu Viktorija un atstāja vienu. Pēc telefona sarunas radās pārliecība, ka šī ir tā reize, kad jāieskatās dziļāk. Sazinājos ar Viktorijas audžu ģimeni un dažas dienas pirms Ziemassvētkiem satikāmies ar viņu. Iesniedzām visus dokumentus, sagaidījām, kad Viktorija kļūs legāli brīva, jo vecāki no viņas bija atteikušies, bet formāli tas nebija nokārtots, kļuvām par aizbildņiem un tajā pašā dienā arī uzzinājām, ka gaidām savu bērnu.

Kā tu tajā visā juries?

Tie bija apstākļi, kas vilka uz priekšu, un mēs ļāvāmies notikumu gaitai. Bijām par to domājuši, ar savu gribu un sirdi tam gatavojušies un tad, kad esi gatavs kaut ko pieņemt, rodas arī iespējas. Domāju, ka savā ziņā šis pārsteigums ar to vārdu, ar telefona zvanu bija kaut kas līdzīgs grūtniecības pārsteigumam.

Tas, ka pieteicās bērniņš, neizšaubīja jūs, vai tiešām ir īstais brīdis adoptēt?

Nē, tas bija jau pieņemts lēmums. Tāda doma pat prātā neienāca. Protams, Viktorija pievienojās brīdī, kad Martai bija pirmais grūtniecības trimestris, kad bija sliktās dūšas, un no Martas tas prasīja diezgan lielu izturību. Varu to tikai apbrīnot. Brīžos, kad ir slikti, negribas pat lai paša bērni traucē, kur nu vēl kāds cits.

Ko adopcija no jums prasīja?

Ja lietas ir ērtas un vienkāršas, baigo aicinājumu neviens negaida. Diez vai kāds teiks, ka šodien nejutots aicināts vinnēt loterijā. Bet brīžos, kad lietas no mums kaut ko reāli prasa, ātri sākam runāt, ka nav aicinājuma, neesmu kaut ko saņēmis, nav īstais brīdis. Skaidrs, ka bērnu nevar pieņemt tā... piemēram, pat bērnībā, kad gribēju dabūt pirmo suni, man vecāki ilgi skaidroja, ka, ja ņemsi suni, tev par viņu būs jāgādā. Aptuveni gadu prasīju, lūdzos, lai atļauj, kad biju solījies, ka visu darīšu pats, beidzot saņēmu atļauju. Protams, kad suni biju dabūjis,

ātri sapratu, ka tas ir grūtāk nekā iedomājos, taču es darīju visu, ko biju apņēmies. Viņš bija jābaro, jātīra, jāved pastaigāties neatkarīgi no laika apstākļiem. Pat suni nevar ņemt, balstoties tikai uz emocijām, tāpēc, ka tev patīk mazi, pūkaini dzīvnieciņi. To pat nevar salīdzināt, bet kur nu vēl vairāk – bērnu. Tas nevar būt tikai līdzjūtībā balstīts lēmums vai balstīts vēlmē būt šim labajam cilvēkam, varonim, kurš adoptēs. Tas ir lēmums uz mūžu. Lēmums, ar kuru būs jādzīvo ilgi pēc tam, kad nevienu tas vairs neinteresēs, kad neviens tevi neuzskatīs par kaut ko īpašu tāpēc vien, ka uzdrīkstējies adoptēt, un īstenībā – daudziem ir vienalga, ko tu dari.

Kādi tavuprāt vajadzētu būt motivācijai adoptēt?

Ir labi iestāties par dažādām lietām, par visu dzīvo dabu – par mājdzīvniekiem, delfīniem, vaļiem, *kažok* lapsām, bet satraukties par kaķiem un suņiem un būt pilnīgi vienaldzīgam pret cilvēkbērniem, kuriem ir dvēsele, apziņa, griba un kas ir pēc Dieva tēla līdzības veidoti, ir tā savādi. Nesaku, ka visiem vajag adoptēt, nevienā brīdī negribu ieņemt pozū, ka mēs tagad to esam izdarījuši, tāpēc visiem tas jādara. Taču, ja runājam no kristīgām pozīcijām, tad interesanti, ka Vecajā Derībā, ja Dievs nāca ar nosodošu spriedumu savai tautai, kas bija atkritusi no ticības prakses, gandrīz vienmēr Viņš pārmeta to, ka tauta nerūpējās par atraitnēm un bāreņiem. Latvijā ir ļoti daudz iepriecinošu lietu, piemēram, Labestības diena un citas ziedojumu akcijas, taču bieži vien tas, ko iedodam ziedojumu akcijās, no mums neko daudz neprasa, tieši otrādi – saņemam vēl došanas prieku.

Skatoties caur atraitņu un bāreņu prizmu, varam domāt arī

par to, kāda ir draudzība gatavība uzņemties rūpes par mazākajiem. Tāda galu galā ir arī Jēzus vēsts, Viņš sacīja: "Es biju izsalcis un jūs esat Mani paēdinājuši; Es biju izslāpis un jūs esat Mani dzirdinājuši; Es biju svešinieks un jūs esat Mani uzņēmuši" [Mat.25:35]. Jēzus saka: "Ko jūs esat darījuši vienam no vismazākajiem, to jūs esat man darījuši." Kā jau teicu, ne visiem ir pienākums adoptēt, ne visi to var darīt un ne visiem



Pēteris ar Viktoriju

to vajag darīt, bet uzskatu, ka to, kuri varētu adoptēt, ir vairāk par tiem, kuri to dara. Adopcija ir rūpes par cilvēkiem, no kuriem neko nevar atprasīt, nekāds īstais aprēķins tur nestrādā. Kaut gan – Viktorijas adopcija līdz šim no manis neko daudz nav prasījusi, tikai pieskatīt vēl vienu bērnu. No manas sievas tas gan ir prasījis daudz vairāk. Taču domāju, ka abi varam sacīt, ka Viktorija jau tagad ir darījusi bagātākas un interesantākas mūsu dzīves, arī mūsu meitu dzīves. Nesen Sāriņa nāca pie mums raudādama: "Tas puika teica, ka Viktorija nav mana māsa, bet viņa ir mana māsa!" Gabriela žēlo Viktoriju vairāk par visiem citiem, reizēm pat liekas, ka par daudz viņu sāk lutināt ar to, ka Viktorijai vienmēr taisnība. Adopcija, protams, ir uzdrīkstēšanās un upuris, bet tā arī bagātina un dod prieku, kad redzi, kā bērns mainās, uzsūc grimases, kustības, reakciju, reizēm arī to, ko, liekas, varēja no manis gan nemācīties. Kad Viktoriju paņēmām, viņai bija paniskas bailes no ūdens. Audžu ģimene, kas bija ļoti rūpīga, mīloša un tiešām izturējās pret Viktoriju kā pret savu bērnu, redzot viņas bailes,

centās ar ūdeni meiteni lieki netraumēt. Mēs atkal esam lieli ūdens mīļi, bērni katru vakaru iet vannā vai dušā. Sākumā nevarējām Viktorijai pat rokas nomazgāt, viņa tā kļiedza, ka likās, kāds viņai galvu rauj nost. Taču pamazām viņu pieradinājām. Vasarā Viktorija jau gāja jūrā, kur viņai šļakstījās mutē, un vakar nevarēju viņu no vannas dabūt laukā, teica, lai eju prom. Mēs jokojam, tā kā Viktorija tik ļoti kļiedza par ūdeni, noteikti būs ūdenslīdēja. Tagad gandrīz jau tā ir.

Kāds ir Viktorijas raksturs?

Šajā vecumā vēl grūti pateikt. Vēl var redzēt kaut kādu nedrošību, ievainojamību, bet domāju, ka no malas to pat nevar pamanīt. Redzam, ka viņai nav problēmas pieprasīt, iestāties par savām interesēm. Viss ir ļoti adekvāti.

Kā Viktorija ir ietekmējusi tevi, ģimeni?

Par ģimeni jau izstāstīju. Kaut kādā ziņā šķiet, ka Viktorija mūs kā ģimeni ir tuvinājusi, kā arī daudzas lietas, ko mēs kā ģimene izvēlamies darīt kopā. Nesaku, ja kādam gribas satuvināt ģimeni, tad bērnu adopcija ir līdzeklis. Runājot par mani pašu... Tāpat kā laulība parāda tavu īsto dabu, arī adopcija lielā mērā liek sevi iepazīt, ieskatīties spogulī un ieraudzīt to, kas pašam nepatīk, piemēram, patmīlību. Pie Viktorijas bija jāpierod, jo viņas ķermenītis ir citādāks, nekā paša meitām, proporcijas, kustības, raudas, smieklis ir citādāki. Tas viss sākotnēji bija svešs un bija īpaši jāpiestrādā, lai spētu viņu izjust tuvu, kā savu. Abi ar Martu reizēm pieķeram sevi, ka jūtamies tā, kā nevajadzētu justies, kad liekas: "Pag", es tev gribu tikai labu, ko tu tagad, mazais, dari! Lai to atrisinātu, ir jāstrādā ar sevi, savu patmīlību. Kampanveidīgi parunāt ir viens, bet tad, kad tā ir daļa no tavas dzīves, – kaut kas cits. Bet domāju, ka ilgtermiņā viss nāk par labu.

Ko tu ieraudzīji spogulī?

Kā jau teicu... pamanīju, ka nespēju parādīt Viktorijai tādu pašu mīlestību un iecietību, kā saviem bērniem, ka skatījos uz viņu citādāk, gaidīju, ka mazais bērns sāks novērtēt to, ko viņam dodam un atmaksāt ar labu,

nevis ar kaut kādiem nepamatotiem brēcieniem nakts vidū. To pamanīju, un tad bija jāapstājas, jāpasper solītis atpakaļ, jānotver saķere ar bērnu. Negribu jau visu krāsot tumšu, ieraudzīju sevī arī prieku par Viktoriju, ka viņa ir kļuvusi līdzīga man. Ir mirkli, kad šķiet, viņa vienmēr bijusi pie mums. Man patika, kā Marta intervijā žurnālam "Ieva" teica, ka viņa Viktoriju mīl citādāk nekā savas meitas, galu galā viņa meiteni nav nesusi deviņus mēnešus zem sirds, un tikai tāpēc, ka tā mīlestība ir citādāka, nenozīmē, ka tā ir sliktāka. Daudz labāk ir to atzīt, nekā dzīvot noliegumā un tēlot to, kā nav.

Esi parakstījis aicinājumu draudzēm ieviest Bāreņu svētdienu. Kāds ir šis aicinājuma mērķis?

Kad gājām caur adopcijas procesu, sāku citādāk skatīties uz notiekošo. Piemēram, ieraudzīju, ka cilvēkiem, kuri ir ļoti labi un sirsnīgi, ir stereotipi par adopciju. Reizēm, pat nedaudz greizas informācijas vadīti, viņi centās mūs gandrīz vai atrunāt. Tad sāku domāt un sapratu, ka padomju laikos visas problēmas salika institūcijās. Ja tie bija psihiski nepilnvērtīgi cilvēki, ar īpašām vajadzībām, viņus lika speciālos internātos. Bērņus ar īpašām vajadzībām arī internātos, prom no sabiedrības, un bāreņus arī prom no acīm, un dzīvojam perfektā komunismā. Varbūt tagad vairs nav tik traki, bet joprojām dzīvojam sabiedrībā, kur par adopciju kaunas. Cilvēki ir pat pārcēlušies, lai tikai kaimiņi neuzzinātu, ka ir adoptējuši bērnu. Citās kultūrās, piemēram, Amerikā, aizejot uz saviesīgām vakariņām, gandrīz katru reizi sastopos ar ģimenēm, kurās aug adoptēti bērni. Tur tas ir pilnīgi normāli. Latvijā ir aptuveni 2000 bērnu, kuriem ir nepieciešama ģimene, ir sociālas problēmas, kas nozīmē, ka pat tad, ja adoptēsīm šos 2000 bērnus, būs atkal citi. Ja mēs kā kristieši sakām, ka nevajag veikt abortus, tad mums arī jābūt tiem, kuri gatavi pieņemt tos bērnus, kuru vecāki nevēlas kļūt par mammām un tētiem. Ja mēs to nedarām, tad kļūstam liekulīgi. Tāpēc radās doma arī Latvijā mudināt draudzes vienu svētdienu gadā veltīt īpaši šai

tēmai. Tas nenozīmē, ka mums par to nav jādoma pārējo gadu. Līdzīgi kā draudzēs katru svētdienu pieminam Kristus augšāmcelšanos, bet Lieldienās to svinam īpaši, tāpat mums ir jāpūlejas par atstumtajiem visu dzīvi, bet vienu svētdienu gadā varētu īpaši veltīt adopcijai,



Viktorija, Sāra, Gabriela

aizlūdzot par to, sludinot, dalot bukletus, piedāvājot labas grāmatas, uzaicinot kādus cilvēkus liecināt par adopciju, vācot ziedojumus kādai akcijai, izveidojot atbalsta grupas ģimenēm, kuras ir adoptējušas, varbūt organizējot atbalsta grupas cilvēkiem, kuri apsver adopciju. Negribētu, ka Bāreņu svētdiena kļūtu par emocionālu aģitāciju, kas balstīta uz vainas sajūtu, bet, ka tā varētu būt svētdiena, kas palīdz izglītoties, redzēt plašāk, vairāk apzināties, un domāju, ka rezultātā daudzi bērni varētu nokļūt labās ģimenēs.

Kā runāt par adopciju draudzēs, lai šis temats kļūtu ikdienišķāks?

Par to vienkārši jāiemācās runāt. Ir daudz labu tēmu, bet par tām nerunā, jo ir neērtas, apvilktas ar stereotipiem. Vakar dievkalpojumā tika iesvētīts viens bērniņš, visa draudze lūdza, viss skaisti, tā pie mums notiek, un tur viss ir kārtībā. Kāpēc mēs tā nevarētu lūgt par ģimeni, kura plāno adoptēt, lai visi redz, ka tas ir normāls process, nevis spriedelē, vai tad viņiem nevar būt savi bērni? Kāda starpība, var vai nevar!

Esat sastapušies arī ar aizspriedumiem?

Nekas liels jau tas nebija. Bet jāsaprot, kad cilvēks dara kaut ko pirmo reizi, kad viņš ir emocionāli ievainojams, viņš to parasti nedara ar tādu pārliecību kā grāvi raktu. Tajā brīdī viņš pat skatienu pamana, ka tas ir nu...

Mūsu gadījumā neviens jau nedomāja kaut ko sliktu, bet jutām, ka ir aizspriedumi. Tā vietā, lai cilvēki mestu pie malas aizspriedumus un tevi atbalstītu, viņi mēģina tā... Nav jau slikti, ka tevi mēģina izšaubīt, ja pretimnācējs var tevi izšaubīt, varbūt tiešām nevajag to darīt, bet... mēs jutām šīs domas: "Vai tad jums nevar būt savi bērni? Kā tad būs ar ģimeni?" Tad likās: "Zini, draugs, tiec galā pats ar saviem ģeniem!"

Kā var atbalstīt ģimeni, kura adoptējusi bērnu?

Ir jau dažādi cilvēki. Atkarīgs arī, vai viņam ir savi bērni, vai nav. Ja nav, tad varbūt nepieciešams kaut kāds izglītojošs darbs, lai viņam ir reālas ekspektācijas pret adoptēto bērnu, jo tiem, kuriem ir savi bērni, tiem jau nereālie priekšstatīti ir mainīti. Viens tātad – šīs ģimenes var atbalstīt informatīvi, izglītojoši. Otrs – varam atbalstīt ar sapratni, ar iedrošinājumu, apjautāšanos par to, kā iet. Varbūt tās ir mazās grupas tiem, kuri ir adoptējuši. Atsevišķās reizēs tas var būt arī īstermiņa finansiāls atbalsts. Nesaku to

tāpēc, ka man tas būtu vajadzīgs, man uzmanības netrūkst, bet, iespējams, mums vajadzētu arī svinēt, novērtēt šīs ģimenes, kuras ir adoptējušas. Nezinu, kā tu domā? Laikam neesmu piemērotākais, kuram to jautāt, jo man pašam ir kaut kāds iekšējais resurss, ir apkārt cilvēki, kuri palīdz un iedrošina.

Tie, kuri ir adoptējuši, labāk zina, kas palīdz un kas nē.

Nav jau izslēgts, ka, adoptējot bērnu, būs kaut kādas problēmas, reizēm ilgtermiņa, reizēm īstermiņa. Tad, kad tas notiek, vissliktākais, ko varētu darīt, ir teikt: "Es jau teicu, ka tā būs!" Šiem "es jau teicu" gandrīz visās jomās, – viņiem vajag ar pātagu. Būtbūt, tie ir cilvēki, kuri paši neko jēdzīgu nedara, jo viņi zina visu, kas būs. Kuram tad nav problēmu ar savu bērnu audzināšanu? Tad jau jāsaka: "Es jau teicu, ka tā būs, nevajadzēja dzemdēt!" Tā mēs īsti nesakām, bet attiecībā uz adopciju gan: "Nu jā, adoptēts bērns, ko var gribēt. Ģēni." Tas ir destruktīvi, to nekad nevajag darīt. Protams, adopcija vienmēr būs sarežģīta,

jo ilgāk bērns ir bijis bez vecākiem, jo lielāks viņa emocionālais bads un nedrošība – tas ir tikai normāli. Tā vietā, lai skatītos ar žēlumu un paaugstinoties domāt: "Es jau teicu", vienkārši pastāvi klusu, ja neko jēdzīgu nevari pateikt. Labākajā gadījumā centies atbalstīt, iedrošināt, ja esi uz to spējīgs. Bieži adopcija ir ilgs un sāpīgs process. Reizēm pat ne tāpēc, ka cilvēks nav sagatavojies, bet tāpēc, ka notiek lietas, kurām nebija iespējams sagatavoties. Cilvēki ir izgājuši cauri tādiem posmiem, kas varbūt bijuši ellei līdzīgi, bet beigās ir atvērušās jaunas durvis, un tas ir bijis dziedināšana un atdzimšanas laiks tā cilvēka dzīvē, kad ir mirušas nereālas ekspektācijas un parādījusies žēlastība.

Kā tev liekas, jums grūtākais aiz muguras?

Es nezinu, būtu naivi tā teikt, jo arī nekas pārāk grūts man līdz šim nav bijis. Domāju, ka izaicinājumi būs, nezinu... Kas ir grūts un kas ir viegls? Tas arī ir relatīvi. Visas grūtības, kas vienam varētu šķist lielas, citam

nemaz tik lielas nav. Tas būs atklājums visa mūža garumā, kā es pieņemšu Viktoriju, kā viņa ietekmēs ģimeni, kad vairs nebūs divgadniece, kā būs tad, kad viņai būs desmit, sešpadsmit, trīsdesmit. Ja sacītu, ka zinu, tad runātu vairāk nekā saprotu. Bet tās ir lietas, kurām nevaram sagatavoties. Var jautāt, vai man grūtākais ar viņu garām? Bet, vai viņai grūtākais ar mani garām? Un kā ar pārējiem bērniem, kā pārējiem bērniem ar mani utt. Bībelē ir princips, ja esi roku pie arkla pielicis, tad neskaties atpakaļ [Lūk.9:62]. Pielikt roku pie arkla un skatīties atpakaļ, domāt, vai vajadzēja, var jebkurā darbā, jebkurā projektā, jebkurā biznesā, jebkurā ģimenē, jebkurās attiecībās. Vienīgais ceļš ir iet uz priekšu un risināt, un, to darot, tu saproti, ka "tev pietiek ar Manu žēlastību". Var arī neuzņemties neko. Kāds bija teicis, ka nav jābaidās no nāves, ir jābaidās no tukšas dzīves. To var attiecināt arī uz adopciju.

Interviju sagatavoja
Evija Mileiko

Kā LBDS var palīdzēt draudžu dibināšanā?

Latvijas Baptistu draudžu savienībā kā vienu no prioritātēm esam izvirzījuši jaunu draudžu dibināšanu. Pašlaik draudžu dibināšanā ir iesaistījušās vairāk nekā 20 komandas. Uzdevums ir pietiekoši izaicinošs, jo draudžu dibinātājam ir jāizveido komanda, jāpiesaista finanses, jāspēj attīstīt jaunu pieeju, lai uzrunātu un aizsniegtu cilvēkus, kā arī jāspēj radīt un īstenot vīziju par draudzi, kas ir kristocentriska, pavairoties spējīga un misionāla. Neskatoties uz to, ka mūsu draudžu dibināšanas komandas vēl ir ceļā uz to, mēs varam patiesi novērtēt un pateikties Dievam, ka ir cilvēki, kas ir atsaukušies Dieva aicinājumam, dibina draudzes, sludina Evaņģēliju, kalpo cilvēkiem un dara citus par Kristus mācekļiem.

Draudžu dibināšanas kalpošana noteikti nav sprints, bet maratons. Tādēļ mēs kā LBDS veicam trīs svarīgus uzdevumus.

Apmācība. LBDS sadarbībā ar BPI jau vairākus gadus organizē draudžu dibināšanas komandu apmācību M4. Tā ir programma, kas ilgst 2 gadus un sastāv no 4 tikšanās reizēm jeb 4 moduļiem. Apmācības mērķis ir palīdzēt komandai uzsākt kalpošanu, izveidot skaidru vīziju 5 gadiem, nostiprināt komandas kodolu,

saprast un īstenot galvenos draudžu dibināšanas pamatprincipus. Apmācību vada pieredzējuši draudžu dibinātāji gan no Latvijas, gan citām Eiropas valstīm. Tā ir lieliska iespēja komandām saņemt atbalstu un sniegt to citiem. Lielākā daļa no komandām, kas piedalījušās M4, ir ļoti novērtējušas šo iespēju un atzīst, ka šī apmācība ir bijis liels atbalsts, īpaši kalpošanas sākumā.

Mentorēšana. Mēs esam pārliecināti par to, ka, lai cik spējīgs būtu draudžu dibinātājs, ir svarīgi, ka viņam līdzās ir cilvēks, kura priekšā viņš var būt atbildīgs un kurš palīdz noturēt fokusu un virzīties uz nosprausto mērķi. Tādēļ katram draudžu dibinātājam mēs uzticam mentoru, kurš reizi mēnesī sazinās ar vadītāju, lai pārrunātu kalpošanas aktualitātes, lūgtu un sniegtu padomu, ja tāds ir nepieciešams. Lielākā daļa mentoru ir draudžu dibinātāji no Latvijas.

Resursi. Mēs labi apzināties, ka, lai nodibinātu draudzi, tas prasa zināmus resursus. Taču tajā pašā laikā, lai draudžu dibinātāji nebūtu atkarīgi no Savienības vai centra, ir svarīgi, ka vadītāji paši spēj atklāt un piesaistīt resursus, tādēļ sadarbībā ar Baltijas pastorālo institūtu nodrošinām apmācību finanšu piesaistīšanā. Papildus finanšu piesaistei piedāvājam dažāda veida

resursus, piemēram, grāmatas latviešu valodā par draudžu dibināšanu, aprikojumu pasākumu organizēšanai - "Svētki tavai pilstētai", resursu bāzi un BPI DRAFTS nometņu organizēšanu vietā, kur notiek draudžu dibināšana.

Ja arī tu esi saņēmis pamudinājumu dibināt draudzi:

Lūdz, lai Dievs apstiprina tavu aicinājumu caur dažādiem cilvēkiem.

Veido komandu. Komanda tev būs ārkārtīgi svarīga, lai tu šo aicinājumu varētu īstenot.

Ja esi precējies, nozīmīgs ir tava dzīvesbiedra atbalsts. Runā par to, lūdziet kopā par to. Saņojiet kopā par to.

Turpini augt kā Kristus kalps un vadītājs. Izvērtē, kas ir tās prasmes, kurās tu esi stiprs un kurās tev būtu jāaug.

Iesaisties un sāc izmantot iespējas.

Kaspars Šterns

bīskapa vietnieks jaunu draudžu dibināšanas jautājumos

Tel. 26554780

www.jaunasdraudzes.lv

BPI studijas sāk septītais iesaukums

2. septembrī Baltijas Pastorālā institūta Pastorālās kalpošanas programmā sākās jaunais studiju gads. Kopumā šis ir BPI septītais iesaukums un pirmā reize, kad jaunie studenti mācības sāk septembrī, nevis janvārī. Svētbīdī uzrunas teica LBDS bīskaps Pēteris Sproģis, Garīdznieku brālības vadītājs, mācītājs Edgars Mažis un bīskapa vietnieks draudžu dibināšanas jautājumos, mācītājs Kaspars Šterns. Pielūgsmē mūs vadīja BPI absolvents, Siguldas draudzes sludinātājs Sandijs Aizupietis.

Studijas Pastorālās kalpošanas programmā šogad uzsāk septiņi vīri: Lūkass Balodis (Valmieras draudze), Sandis Kažmirs (Ventspils draudze), Kārlis Kleinhofs – Prūsis (Nāriņciema draudze, kalpo draudžu dibināšanā Pastendē), Māris Popmanis (Pitraga draudze, kalpo draudžu dibināšanā Pastendē), Vjačeslavs Staršnovs (Rīgas Misiones draudze, kalpo draudžu dibināšanā Vecmīlgrāvī), Jānis Uplejs (Rīgas Vilandes draudze) un Mārtiņš Zeltiņš (Ozolnieku neatkarīgā draudze). BPI kolektīvam ir pievienojies Studentu dekāns Daniēls Godiņš, kura uzdevums ir veicināt studentu personisko izaugsmi, atbildību un disciplīnu studijās, kalpošanā un dzīvē kopumā.

Pirmajās studiju nedēļās jaunie studenti jau sākuši apgūt Vecās un Jaunās Derības pamatus (attieciņi E. Maža un Dr. Ilmāra Hirša vadībā), diskutējuši par to, ko nozīmē jauna dzīve Kristū ar BPI ilggadējo vieslektoru Volliju Skūnu (Zviedrija), un sākuši bibliskās antropoloģijas studijas ar mācītāju Mārtiņu Balodi. Puiši arī spēruši pirmos izpratnes soļus teoloģijā un Bībeles pārskata izprašanā ar L. Fokroti, kā arī mentoringā ar Igoru Rautmani. Īpaša uzmanība pievērsta finanšu piesaistes apmācībai, kuru, kopš BPI dibināšanas, katru gadu vada Holmss Braiens (Evangelical Development Ministry, ASV). Līdzās studijām jau veikts arī praktisks darbs, palīdzot Rāmas Dempkina muižas atjaunošanas un labiekārtošanas darbos, kā arī iemēģināti spēki ceturtdienas rīta futbola mačos.

Arī otrā un trešā kursa studenti septembra mēnesī pulcējās uz ierasto studiju nedēļu BPI. Šoreiz – atkalredzēšanās ar Viljamu Hoitu (ASV) un sarunas par draudžu vadības un pārmaiņu ieviešanas jautājumiem, diskusija par mēneša grāmatu – Džona Ēvinga romānu “Lūgšana par Ouenu Mīniju” un mentoringa grupās BPI absolventu vadībā. Īpaša bija tikšanās ar Rīta viesi trešdienā – Jēzus luterāņu draudzes mācītāju Erbertu Bikši, kurš šajā draudzē kalpo jau 25 gadus. Viena no būtiskākajām viņa atziņām par draudzes vadīšanu ietverta šajos vārdos: “Draudzes vadībā tāpat kā mūzikas pasaulē, lai vadītu viens, ir jābūt ārkārtīgi talantīgam superstāram. Daudz tālāk tiek tie, kas izvēlas spēlēt orķestrī, vadīt kā komanda.”

Septembrī studijas sākušās arī abās pārējās BPI studiju programmās – Muzikālo vadītāju skolā un Timoteja skolā.

Mēs, BPI komanda, ar pazemību apzināties, ka mums ir uzticēts liels gods un arī atbildība būt par vienu no Dieva instrumentiem šo vīru dzīvēs, palīdzot viņiem augt attiecībās ar Kristu un kalpošanas prasmēs. Ja mēs, BPI darbinieki un pasniedzēji, esam “redzamā” klātbūtne studentu studiju ikdienā, tad Jūs, “Baptistu Vēstneša” lasītāji, esat aicināti būt par “neredzamo” klātbūtni, lūgšanu “aizmuguri” gan BPI darbiniekiem un pasniedzējiem, gan studentiem. Turpinot iepriekšējos gados aizsākto tradīciju, turpmākajos BV numuros Jūs varēsiet iepazīties ar BPI septītā iesaukuma septiņiem vīriem.

Paldies par Jūsu atbalstu Dieva darbam!

Līva Fokrote

BPI Pastorālās kalpošanas programmas vadītāja



BPI 7. iesaukums: (no kreisās) Mārtiņš Zeltiņš, Māris Popmanis, Vjačeslavs Staršnovs, Kārlis Kleinhofs – Prūsis, Lūkass Balodis, Sandis Kažmirs un Jānis Uplejs



Bīskapa P. Sproģa uzruna



GB vadītāja, mācītāja E. Maža uzruna



Mācītāji un sludinātāji aizlūdz par jaunajiem studentiem



Studenti, darbinieki un sveicēji

Āgenskalna draudzei – 130



Āgenskalna draudze šodien un pirms 30 gadiem. Foto: Jānis Brencis un no draudzes arhīva.

Āgenskalna draudze, dažkārt mīļi dēvētais Āģis*, sākās ar nelielu skaitu Pārdaugavas iedzīvotāju, kuri, lai gan bija Sākuma draudzes locekļi, dzīvoja Āgenskalnā un tur organizēja atsevišķus dievkalpojumus un kori. Draudzi oficiāli nodibināja 1884. gadā un tās pirmais mācītājs bija Jēkabs Rumbergs. Ar Dieva gādību cauri dažādiem grūtību laikiem – bez mācītāja un naudas, 30 gadus bez sava dievnama – šodien Rīgas Āgenskalna baptistu draudzei ir 450 locekļu, savs dievnams, 11 kalpošanas nozares un 130 gadu jubileja.



Sadraudzības vakarā draudzē viesojās mācītāji no citām draudzēm un konfesijām, kā arī mīļi ciemiņi no Šveices, Skotijas un ASV. Foto: Jānis Brencis.

Āgenskalna draudzes mācītājs teju 20 gadus Edgars Mažis par 130 gadu svinībām stāsta: “130 gadi ir liels iemesls pateībai Dievam! Draudzē šos svētkus svinējam ar īpašu semināru par Svētā Gara dāvanām, ko vadīja mācītājs Heinss Bossi (*Heinz Bossi*) no Šveices, notika sadraudzības vakars ar mūsu māsu draudžu

viesiem un īpašs pateīcības dievkalpojums ar viesu un LBDS bīskapa Pētera Sproģa piedalīšanos.”

Trīs semināru ciklos mācītājs H. Bossi stāstīja par gudrības, atziņas, pravietošanas, ticības un citām Svētā Gara dāvanām. Pēc semināriem daudzi atzina, ka šāds Svētā Gara pamudinājums draudzei bijis ļoti vajadzīgs. Draudzes locekle Agnese Megne stāsta par savām izjūtām: „Mazliet mulsinošas, jo, mēģinot izprast Svētā Gara darbību, nedarbojas nekādas loģiskas prāta shēmas, bet vienlaikus dzima pārliecība, ka gribas vēl

un vēl pieaugt gudrībā un atklāsmē!”

Pasākumu scenāriji vai atreferējumi noteikti tik labi neatspoguļo to, ko šajās svētku dienās

piedzīvoja paši āgenskalnieši. Draudzes priekšnieks Mārcis Rožkalns atzīst: “Tik lielu svētību un jaunu iedvesmu no Svētā Gara es noteikti negaidīju, kaut gan zināju, ka svētki būs ļoti labi. Es atkal varēju pārliecināties, ka man ir tik ļoti paveicies strādāt kopā ar uzcītīgiem un patriotiskiem draudzes locekļiem, kuri par



šiem svētkiem rūpējās! Prieks būt par šīs draudzes sastāvdaļu!”

Sadraudzības vakarā neiztika bez sveicieniem, muzikāliem priekšnesumiem, draudzes vēstures zināšanu pārbaudes, slavas un pielūgsmes dziesmām. Pārdomas par šo vakaru stāsta draudzes locekle Sandra Urtāne: „Īpašs bija sadraudzības brīdis sestdienas vakarā. Atminējos, ka, ieraugot dievnamu pirmo reizi savos studiju gados, nodomāju, ka tas izskatās savādi. Atcerējos lielo zāli, kad tur biju pirmo reizi uz jauniešu vakaru – zāle bija bez logiem, ar salāsītiem krēsliem. Šajos svētkos, pielūgsmē slavējot Dievu un redzot apkārt tik daudz pazīstamu cilvēku, sirdī ielija milzīgi dziļa pateīcība Dievam par savu draudzi, kurā Viņš mani iavedis, un vārdos neizsakāma mīlestība pret Jēzu! Acis un sirds pielīja pilnas mīlestības un prieka asarām.”

A. Megne turpina: „Ja man būtu jāpasaka tikai viens vārds, kas raksturotu šīs trīs dienas, tad tas būtu vārds SPĒKS. Ticības spēks, lūgšanu spēks, Svētā Gara spēks, Dieva spēks, pretstatā manam cilvēcīgajam nespēkam. Sadraudzības vakarā es pirmo reizi sajutu ļoti lielu piederību draudzei kā ģimenei. Es sapratu – jā, es esmu iekšā! Neesmu vairs vērotāja no malas!”

Kāds tad ir āgenskalniešu mīļi dēvētais Āģis? Kāda ir Āgenskalna draudze, kas uzsākusi jaunu dzīves ciklu līdz 135, 140, 150 gadiem, ja vien Dievs tā gribēs? Mācītājs Edgars Mažis: “Mēs esam draudze, kas mīl Jēzu un vēlas būt cilvēki, kuru dzīvē ir redzama Kristus pazemība un vienkāršība. Visu paaudžu draudze, kur ir daudz jaunu ģimeņu ar bērniem. Mums ir talantīgi un Dieva svētīti svētdienas skolas skolotāji, mūziķi, kalpotāji. Mēs mīlam Kristus sekotājus arī citās kristīgās konfesijās. Mēs kopīgi slavējam Dievu par Viņa klātbūtni un Viņa dievišķo spēku, kas pārvērs ikvienu cilvēku un iaved no tumsas gaismā, no pazušanas jaunā dzīvē. 130. dzimšanas diena bija jauns iedrošinājums no Svētā Gara turpināt pieaugt Dieva gudrībā un iet dziļumā. Mēs esam dzīvi, jo Kristus ir dzīvs!”

Par Āgenskalna draudzes vēsturi varat uzzināt draudzes mājas lapā www.agenskalns.org vai draudzes Facebook.com profilā.

**Āģis – mīļa Āgenskalna draudzes iesauka āgenskalniešu vidū, īss un kodolīgs apzīmējums, lai ātri pateīktu, kur tu dosies, ar ko kopā būsi, kur kalposi, kur pielūgsi Dievu.*

Atskatu uz Āgenskalna draudzes jubilejas svinībām apkopoja **Arta Platace**

Bībeles svētki Ogrē

Lai atgādinātu Ogres pilsētai par Dievu un Viņa Vārdu, no 16.-24. augustam Ogrē notika Bībeles svētki, kuri pilsētā tradicionāli notiek jau desmito gadu. Šogad pirmo reizi svētki notika astoņas dienas, kuru laikā caur dažādām aktivitātēm bija iespēja uzrunāt dažādas auditorijas.

Mēs dzīvojam laikā, kad arvien vairāk parādās dažādi reliģiski uzskati, novirzieni, dzīves filozofijas. Sabiedrība ir piesātināta arī dažādiem stereotipiem arī par kristietību, kas traucē izplatīt evaņģēlija vēsti. Tāpēc draudzes uzdevums ir *“apgāzt prātojumus un visas augstprātīgās iedomas, kas paceļas pret Dieva atziņu, un uzvarēt visus prātus, lai tie ir Kristum paklausīgi”* (2.Kor. 10:5).

Bībeles svētki šogad tika organizēti tā, lai lauztu pēc iespējas vairāk tādu stereotipu, piemēram, “draudzes ir noslēgtas un mantkārīgas sekas”, “kristieši ir aprobežoti un savādi cilvēki”, “Bībele ir novecojusi grāmata”, “konfesijas savā starpā nevar sadzīvot”.

Pilsētas iedzīvotājiem svētku laikā bija iespēja apmeklēt zinātniskas konferences, kino filmu vakaru, mākslas izstādi, garīgās mūzikas koncertu kopā ar komponistu Ēriku Ešenvaldu, piedalīties dažādos konkursos un atrakcijās bez maksas. Pateicoties LBDS projektam “Svētki pilsētā”, ģimenes ar bērniem varēja piedalīties un izbaudīt gan piepūšamās atrakcijas, gan dažādas interesantas spēles.

Lai veicinātu atvērtību, tad visos pasākumos bija iespēja brīvi tikties un parunāties ar pasākuma organizatoriem un draudžu vadītājiem. Piemēram, pasākumos “Sarunu šovs ar mācītājiem” un “Domino ar mācītāju” bija iespēja ikvienam pilsētniekam uzdot sev interesējošos jautājumus vietējiem garīdzniekiem.

Caur svētku organizēšanu tika izveidotas jaunas attiecības gan ar domes pārstāvjiem, gan ar kultūras darbiniekiem, gan vietējiem uzņēmējiem un iedzīvotājiem. Bībeles svētku noslēguma koncertā kopā ar Ēriku Ešenvaldu aicinājām piedalīties arī 8. Pasaules koru olimpiādes laureātus - vokālo ansambli “Anima Solla”, Ogres jauniešu kori un kori “Ogre”. Viņi kopā ar apvienoto draudžu kori un solistiem Marlēnu Keini un Jāni Kurševu varēja piedzīvot brīnišķīgu Dieva klātbūtni un dzirdēt evaņģēlija vēsti. Koncertu apmeklēja ap 500 skatītāju.

Intelektuālajai auditorijai tika organizēta zinātniskā konference “Bībele, kultūra un sabiedrība”, kuras mērķis bija parādīt Bībeles ietekmi uz mūsdienām. Konferencē piedalījās gan teologi, gan mākslas zinātnieki, kuri caur lekcijām atklāja, ka mūsdienu zinātne, ētika, tieslietas, mūzika un māksla bez Svētajiem Rakstiem būtu neiedomājama. Savā lekcijā Dr.theol. Ilmārs Hiršs uzsvēra, ka “Bībeles mācība ir jāintegrē sabiedrībā, citādi iestājas morālā krīze, kas ir visu krīžu pamats”. Visas lekcijas tika nofilmētas un drīzumā būs noskatāmas interneta vidē.

Netika aizmirsts arī par bērniem un jauniešiem. Katru dienu mazākie varēja apmeklēt Bībeles skoliņu, bet jaunieši varēja piedalīties strībolā kopā ar bijušo basketbolistu Edgaru Suraku un dzirdēt lekcijas par puisi un meiteņu attiecībām.

Šo svētku organizēšanā aktīvi iesaistījās Ogres Trīsvienības baptistu draudze sadarbībā ar Latvijas Evaņģēlisko Aliansi un vietējām kristīgām draudzēm. Secinājums ir, ka Bībeles svētki ir labs veids, kā uzrunāt sabiedrību par Dievu.

Sīkāku informāciju var lasīt – www.draugiem.lv/bibelessvetkiogre.

Jēzus ir aicinājis mūs kļūt par cilvēku zvejniekiem, kuri ķer ar tiklu, nevis par makšķerniekiem, kuri ķer ar makšķeri. Ja gribam būt labi cilvēku zvejnieki, ir nepieciešams domāt misionāri un stratēģiski. Lai Tas Kungs mums uz to palīdz!

Dainis Pandars

Ogres Trīsvienības baptistu draudzes sludinātājs



Bībeles stunda bērniem mūsu draudzes telpās



Draudzes jauniešu ansamblis uzstājas Ogres skvērā



Sarunu šovs ar mācītājiem



Basketbolists Edgars Suraks liecina par savu ticību Dievam

Trauki godam



Timoteja skolas atklāšanas svētbriža dalībnieki

Pāvils, rakstot vēstuli Timotejam, tos, kas *cenšas būt Dieva acīs krietni darbinieki, kam nav ko kaunēties un kas pareizi māca patiesības vārdu*, salīdzina ar *traukiem godam*, kas ir *sataisīti katram labam darbam*. (2. Tim. 2:15, 20, 21)

Vēlme mācīt patiesības vārdu, būt sagatavotiem ar zināšanām, prasmēm un sirdi, kas uzklausa Gara balsi, seko Dieva norādījumiem – tādus jau neklātienē no anketām un klātienē no sarunām bijām iepazinuši 22 jaunos Timoteja skolas dalībniekus.

19. un 20. septembrī jaunie Timoteja skolas dalībnieki satikās klātienē. No Aizputes, Jaunjelgavas, Kuldīgas, Kroles, Ķemeriem, Ogres, Priekules, Rīgas Āgenskalna un Mateja draudzēm, Rēzeknes, Smārdes, Talsiem, Vaiņodes, Ventspils, Viesītes. Kopīga pielūgsmē Jāņa Upleja vadībā, apzinoties nepieciešamību pēc Dieva vadības, spēka, Kristus žēlastības un dziesmā apliecinot, ka esam kopā Kristus uzdevumā – iet un darīt par mācekļiem visas tautas. Bīskapa Pētera Sproģa atgādinājums, ka būt vadītājam vai skolotājam – to nenosaka amata nosaukums, bet gan tas, kādu iespaidu atstājam savā apkārtnē, draudzē, kalpošanā. Lasījumi no

Pāvila vēstulēm Timotejam un katra dalībnieka stāsts par sevi, izmantojot savu krūzi – tukšu trauku, kas mācību laikā daudzkārt tiks piepildīts. Novēlējumi no viesiem no ASV un īpašs sveiciens no 1. Timoteja skolas grupas, kuru pastāsta un parāda Sandra Belova. Tāds ir atklāšanas svētbridis. Jau īsu brīdi pēc tā sākas nodarbības, tikšanās mazajās grupās. Tas viss turpinās arī sestdienā – pirmajās Bībeles pārskata nodarbībās, izdzīvojot un analizējot dažādas pieejas bērnu kalpošanai, un domājot – kāds priekšstats par Dievu, draudzi, Bībeli rodas manas kalpošanas rezultātā, kādu es to vēlētos veidot? Sestdienas pēcpusdienā dalībnieki dodas mājup. Nedaudz noguruši, nedaudz satraukušies par mājasdarbiem, kas izpildāmi līdz nākamajai tikšanās reizei oktobrī, bet gandarīti un priecīgi par piedzīvoto.

Paldies visiem, kas šos Timoteja skolas dalībniekus iedrošinājuši, atbalstījuši, pamudinājuši. Paldies draudzēm, kas aizlūdzat par viņiem, un rūpējaties, cik tas iespējams no jūsu puses, lai mācību laiks Timoteja skolā būtu patiesi dodošs un svētību nesošs viņiem pašiem un visai jūsu draudzei.

Mēs katrs esam aicināti būt *trauki godam*. Ticam, ka Timoteja skola var būt par palīgu, lai sagatavotu draudžu svētdienskolotājus un bērnu kalpošanā iesaistītos būt *sataisītiem katram labam darbam*. Lai bērni un viņu ģimenes mūsu draudzēs, pilsētās un ciemos iepazīst Dievu, lai draudžu darbs ar bērniem un ģimenēm veidojas tur, kur tā vēl nav, lai tie, kas Kristu vēl nepazīst, kļūst par tiem, kas Kristus žēlastību piedzīvo un stāsta par to tālāk nākamajām paaudzēm.

Estere Roze

BPI Timoteja skola

Programmas vadītāja

Svētki tavā pilsētā

Pateicoties Kalifornijas Dienvidbaptistu apvienībai, esam varējuši iegādāties inventāra komplektu, lai organizētu pasākumus bērniem "Svētki tavā pilsētā". Šis projekts tiek īstenots jau otro gadu. Lielā atsaucība liecina par to, ka draudzes novērtē šādu iespēju. Šogad "Svētki tavā pilsētā" viesojās 37 dažādās Latvijas vietās, un pasākumos kopā piedalījās 3300 bērnu un 2200 pieaugošo. "Svētki tavā pilsētā" ir aprikojuma komplekts, kurā ietilpst uzpūšamās atrakcijas, velokarti, sporta inventārs, popkornu mašīna, lielformāta spēles. Draudzes šo inventāru izmantoja dažādiem mērķiem, piemēram, Vasaras Bībeles skolas ietvaros, bērnu un ģimeņu nometnes laikā, pilsētas svētku ietvaros un draudzes svētkos. "Svētki tavā pilsētā" ir labs veids, kā piesaistīt vairāk cilvēkus, īpaši bērnus, ar mērķi pasākuma laikā iepazīstināt ar

draudzi un Evaņģēliju.

Visi pasākumi tika īstenoti ar mīlestību. Tas arī bija svarīgākais – parādīt Kristus mīlestību līdzcīvēkiem. Mūsu draudzes vienmēr meklē iespējas pastāstīt par Dievu cilvēkiem arī tādās vietās, kur vēl nav draudzes.

Dažas atsauksmes par projektu "Svētki tavā pilsētā":

"Pasākuma mērķis bija piedāvāt uzsākt sadraudzību ar kaimiņiem. Kādi no kaimiņiem atsaucās. Bez atrakcijām būtu grūti uzrunāt bērnus. Paldies par palīdzību!"

"Svētki tavā pilsētā" bija ne tikai aktivitāte pilsētniekiem, bet arī saliedēšanās mums pašiem, jo pasākums palīdzēja mobilizēt

draudzi, un visi bija ļoti gandarīti par paveikto. Šie svētki bija lielisks veids, kā lauzt ledu pilsētā, un cilvēki noteikti būs atvērtāki nākotnē, lai nāktu uz dievnamu."

"Bērniem radījām spēļu dienu, kurā vairāk smieklu, draudzības un prieka. Draudzes cilvēkiem bija iespēja mācīties kopību un kalpošanu citiem."

"Šis pasākums parādīja, ka draudzes var sadarboties, lai aizsniegtu cilvēkus ārpus draudzēm, kā arī mazināja plaisu starp vietējiem iedzīvotājiem un draudzēm."

"Varam būt pateicīgi Dievam par tiem vecākiem, kuri nāca klāt un interesējās par mums, bet galvenais, vēlējās savus bērnus arī turpmāk iesaistīt draudzes organizētos pasākumos."

Projekta "Svētki tavā pilsētā" moto ir: "Un pilsētas ielām būs būt pilnām ar zēniem un meitenēm, kas tur rotaļājas." (Cak. 8:5) Tas arī ir svarīgākais, jo redzēt bērnus rotaļās un priecīgus – ir laime, un mēs visi bijām ļoti laimīgi!

Pateicība visiem, kuri aktīvi piedalījās, kalpojot un veicinot projekta "Svētki tavā



pilsētā" īstenošanu. Paldies visiem tiem vīriem, kuri katrā vietā palīdzēja visu iespaidīgo inventāru izkraut, uzstādīt, atkal salocīt un iekraut, jo bez viņiem svētki nenotiktu!

Paldies visiem par lūgšanām un finansiālu atbalstu!



Ja Dievs gribēs, cerēsim uz jauniem svētkiem nākošvasar!

Andris Reigass

BPI students, projekta organizētājs



Šī apvienība esam mēs visi!

Septembrī Jaunatnes apvienības vadības darbu no Gata Jūrmaļa pārņem Kārlis Kārkliņš. Viņš jauniešu kalpošanā darbojas jau 10 gadus. Kārlis ir vīrs Rutei, tētis Jēkabam, sludinātājs Vīlandes draudzē, bijušais jauniešu vadītājs Vīlandes draudzes jauniešiem un kursabiedrs BPI 3. kursam.

Darbs Jaunatnes apvienībā ir gan Dieva aicinājums, gan aicinājums no LBDS, gan Kārļa sirds aicinājums: "Kopš esmu kristietis, esmu jauniešu vidū un redzu, cik tā ir svarīga kalpošana. Jēzu pieņemu kādā jauniešu nometnē un arī draudzē sāku iekļauties caur jauniešu kalpošanu."

Par jauniešu darbu ne tikai savas draudzes ietvaros, bet plašāk, Latvijas mērogā, Kārlim lika aizdomāties vienā no pirmajām reģionālajām tikšanās Rīgā pirms trim gadiem. Toreiz LBDS bīskaps Pēteris Sproģis kā uzskates līdzekli rādīja statistiku par baptistu draudzēm Latvijā. Bīskapa nosauktie skaitļi attiecībā uz jauniešu kalpošanu bija dramatiski. "Es nodomāju – tā nedrīkst būt, ka ir tik daudz draudžu, bet tik maz jauniešu kalpošanu. No 90 baptistu draudzēm tikai 16 draudzēs notiek regulārs jauniešu darbs, ir jauniešu vadītājs un komanda. Toreiz Dievs runāja uz manu sirdi – kaut kas ir jādara!"

Toreiz Kārlis vēl nav bijis gatavs ko darīt, vien sociālajos tīklos ierakstījis ziņu: "Šodien Dievs man sirdī ielika sāpi". Pirms gada šo jautājumu jau nopietnāk viņš pārspriedis ar bīskapu un Gati Jūrmali, tad iesaistījās Jaunatnes apvienības darbā un lēnām sāka to pārņemt.

Lai gan Jaunatnes apvienības vadītāja paraksts nomainījies, apvienības vīzija paliek: sekmēt jauniešu darbu draudzēs, lai tiktu veidotas kristocentriskas, misionālas un pavairoties spējīgas jauniešu kalpošanas, papildot Kristus doto pavēli darīt par mācekļiem tos, kas dara citus par mācekļiem.

Lai to īstenotu, tuvākajos gados soli pa solim veicami šādi četri uzdevumi – **stiprināt** (atbalstīt jauniešu darbu reģionos), **vienot** (Latvijas baptistu draudžu jauniešu kopēji projekti, jauniešu iniciatīvas), **apmācīt** (kopīgi mācīties, organizēt jauniešu konferences) un **izsūtīt** (doties ārpusē, nekristīgajā vidē, no kurienes mēs nākam un ar ko sakaramies).

"Ir jauniešu kalpošanas, kam vajadzīga palīdzība, lai tās stiprinātu, un ir tādas, kas ir spējīgas to darīt. Ir svarīgi atbalstīt jauniešu darbu reģionos, lai nebūtu tā, ka viss notiek tikai Rīgā. Starp citu, aktīvākās jauniešu kalpošanas notiek tieši reģionos!"

Kārlis stāsta par ideju Jaunatnes apvienībā izveidot divas funkcionējošas grupas – Jaunatnes apvienības komandu, kas plānotu, meklētu iespējas, resursus, strādātu ar reklāmu un reģionālo vadītāju grupu, kas kā "lielie brāļi vai māsas" atbalstītu jauniešu darbu reģionos, sniedzot padomus, kopīgi organizējot pasākumus.

"Šī apvienība esam mēs visi! Varbūt ir tikai daži cilvēki (vadītāji), kuri iniciē kādas lietas, bet darām mēs visi kopā. Jo vairāk



Sludinātājs Kārlis Kārkliņš ar sievu Ruti un dēlu Jēkabu

jauniešu iesaistīsies, jo daudz vairāk varēsim izdarīt. Ļoti ceru, ka neviens neteiks: "Nu, Kārli, Latvijas baptistu jauniešu liktenis tagad ir atkarīgs no tevis!" Ceru, ka Jaunatnes apvienība kalpos jauniešiem par atspērienu, lai kaut ko darītu savās draudzēs, savās pilsētās un reģionos!"

Arta Platace

Āgenskalna draudze

LBDS sirsnīgi pateicas līdzšinējam Jaunatnes apvienības vadītājam Gatim Jūrmalim par kalpošanu!

Tikšanās – seminārs draudžu priekšniekiem un vadītājiem

20. septembrī Savienības namā norisinājās pirmais draudzes priekšnieku un draudzes vadītāju tikšanās seminārs, kuru apmeklēja vairāk nekā 100 dalībnieku no 38 draudzēm.

No draudzēm bija ieradušās komandas, kuras pārstāvēja gan garīdznieki, gan draudžu priekšnieki, padomes un valdes locekļi, kalpošanas vadītāji un vienkārši aktīvi draudzes locekļi.



Semināra dalībnieki

Semināra – tikšanās mērķis bija uzsākt darbu ar draudžu vadības komandām, it īpaši atbalstot draudzes priekšniekus, lai viņi varētu labāk veikt uzticētos pienākumus draudzes darbībā un atbalstīt garīdznieku. Kā bīskaps P. Sproģis norādīja: “Bieži rodas problēmas – jo nav darba apraksta, katram var būt savas iedomas, ko sagaidīt no draudzes priekšnieka. Un priekšniekam nākas būt pa vidu gan problēmu, gan attiecību risināšanā.”

LBDS bīskaps dalījās ar savu pieredzi par to, ko nozīmē būt vadītājam. Viņš izcēla piecas svarīgākās atbildības jomas vadītājiem.

1. Mūsu, kā vadītāju uzdevums: veidot mums uzticētās draudzes kultūru un vidi. Rūpēties, lai tiktu īstenotas pareizās vērtības. Kultūra, simboli un vērtības runā skaļāk par jebkuru vadītāju. Tas ir arī mūsu uzdevums rūpēties par noskaņu tur, kur esam.

2. Vadītājs *aplīpina* citus ar nākotnes vīziju.

Mozum bija redzējums par tautas izvešanu no verdzības. Nehemijam tas bija sapnis un vīzija par Jeruzalemes atjaunošanu.

Pāvilam bija sapnis, kur evaņģēlijs šķērso Izredzētās tautas robežas. Tas būs evaņģēlijs un kristīgās draudzes, kas apvienos visas tautas un visas rases.

Jēzum tas bija sapnis par Dieva Valstības atjaunošanu - ka visas lietas tiks atjaunotas Dieva radītā kārtībā un Viņš mūs aicina šajā kalpošanā.

3. Vadītājs veido procesu – kā mēs virzāties. Vadītājs saprot, ka lietas ir savstarpēji saistītas. Svarīgi, lai cilvēki justos droši un pieņemti.

4. Saskatīt, atrastīt un ļaut citiem cilvēkiem īstenot savas dāvanas, ko Dievs viņiem ir devis. Kā vadītājs tu esi labs tad, kad radi procesu, kurā cilvēki var atrastīties ar tām dāvanām, ko Dievs katram devis. Katra draudze var uzplaukt, ja ikviens šajā draudzē var uzplaukt ar Svētā Gara dāvanām.

5. Vadītāji ne tikai veido sekotājus, bet veido citus par vadītājiem.

Vadītājs ir tas, kam nav kompleksu un kurš nebaidās, ka citi tiks pamanīti, nebaidās dot platformu viņu kalpošanai. Vadītāji atraisa citus kalpošanai. Draudzē, kurā ir bijis vadītājs, drīz vien veidojas citi vadītāji, kas var ieiet kalpošanā.

Notika lekcijas: “Draudzes vadības bibliskais modelis”, “Draudzes vadītāji: bibliskie kritēriji” un “Kā veiksmīgi vadīt draudzi komandā”, kuras vadīja Viljams Hoits.

Viņš ir ilgstoši kalpojis kā ASV baptistu draudžu mācītājs un mācītāju mentors. Viņš ir ieguvis doktora grādu Bēteles teoloģiskajā seminārā, kur arī strādājis kā pasniedzējs 10 gadus.



Mācītāju Viljama Hoitu tulko Vēsma Sandberga

Tur viņš ir izveidojis vairākas apmācību programmas. V. Hoits runāja par to, kāda loma Bībeles skatījumā ir iedalīta draudzes struktūras un organizācijas nozīmei, kā arī dalījās ar ASV draudžu pārvaldes modeļu salīdzinājumu.

Pasniedzējs skaidroja to, kāpēc viņaprāt Bībele tik maz runā par draudzes vadīšanas un pārvaldes principiem. Viņš uzsvēra, ka nav viens unikāls modelis, kā organizēt draudzes. Viņš uzdeva jautājumu, kas lika aizdomāties: “Ja būtu tikai viena pareiza struktūra, vai Dievs svētītu draudzes, kurās ir citas struktūras?”

Viņš arī deva ieskatu tēmā, ko Bībele saka par to, kāds ir bibliskais vadītājs. V. Hoits atgādināja, cik svarīgi ir vadīt komandā. Bieži draudzei pret mācītāju ir nereālas prasības, jo tiek sagaidīts pārāk daudz. Lektors norādīja uz to, kas būtu pamatoti jāsagaida no mācītāja, kā arī jomas, kurās jāiesaistās draudzes locekļiem, un jomas, kurās jāiesaistās “vadītāju kopienai”, balstoties uz katra vadītāja dāvanām, stiprajām pusēm un iepriekšējo pieredzi.

Draudžu priekšnieki, – jūs un jūsu komanda esat mācītāja labā roka! Labajai vēstij ir daudz ienaidnieku, taču kopīgi mēs turpināsim to nest pasaulē, katrs ar savām dāvanām un katrs savā vietā!

Lai draudze gūtu pēc iespējas vairāk labuma no šīs tikšanās, sanāksmē piedalījāties seši Ciānas draudzes locekļi. Man visvairāk lika pārdomāt seminārā dzirdētais, ka draudzes padomes uzdevums ir kalpot tiem cilvēkiem, kas draudzē kalpo. Tas vien, ka tu esi draudzes padomē vai valdē, pati par sevi nav kalpošana. Tu palidzi nobriest cilvēkiem Mūžībai. Un mūsu loma ir iet pie cilvēkiem draudzē, kas veic kalpošanu, ar jautājumu – kā varam jums palīdzēt?

Jānis Čirkšis, Ciānas draudzes priekšnieks

Šajā seminārā visvairāk uzrunāja fakts, ka Jaunajā Derībā nav atrodami nekādi norādījumi par draudzes vadīšanu un pārvaldi. Tas palīdzēja izvērtēt gadiem pieņemto uzskatu, ka draudzē visam jānotiek tikai tā un ne savādāk. Kļuva saprotams, ka svarīgāk ir meklēt pašus principus, nevis pazīstamas formas.

Martina Līvena Aizupiete, Siguldas draudzes locekle

Rakstu sagatavoja redakcija

Aktuāli pasaulē

Joprojām informācijas telpā ienāk satraucošas ziņas par notikumiem kara darbības un nemieru pārņemtajās zemēs. Bojā iet karavīri un civiliedzīvotāji, dzīvību glābjot, savas mājas pamet tūkstošiem bēgļu. Visvairāk karojošajās zemēs vienmēr ir cietuši tieši kristieši, – šādu faktu vēsturē nav mazums.

PASAULES BAPTISTU ALIANSES ZIŅOJUMS

Vašingtona – Pasaules Baptistu alianse (BWA) ģenerālsekretārs Nevils Kalams ir atbalstījis Sīrijas un Libānas evaņģēliskās kopienas steidzamu lūgumu evaņģēliskajām un protestantu draudzēm visā pasaulē. Šis lūgums, ko parakstījuši draudžu vadītāji un mācītāji, tajā skaitā baptisti, apstiprina, ka tādas minoritātes, kā kristieši un mērenie musulmaņi Tuvajos Austrumos saskaras ar apdraudējumu savai eksistencei. Vēstījumā teikts: “Šis brīdis ir baiļu un šausmu pilns. Ir nepieciešami ārkārtas pasākumi, lai paglābtu tos kristiešus un mērenos musulmaņus, kuri vēl ir palikuši Tuvajos Austrumos un novērstu to pilnīgu iznīcību.”

Pastāv bīstamība, ka kristieši Tuvajos Austrumos tiks pilnībā iznīcināti. Vēstījuma autori lūdz kristiešus, draudzes, sociālās un humānās palīdzības organizācijas visā pasaulē “rīkoties ātri, pirms nav par vēlu”. Organizācijām tiek lūgts izplatīt informāciju par situāciju Tuvajos Austrumos, kā arī rīkoties, lai apturētu “zemes izpostīšanu, piespiedu cilvēku un veselu kopienu izdzīšanu no viņu dzimtajās zemēs”. Tiek lūgts palīdzēt izstrādāt ilgtermiņa stratēģiju, lai apturētu “nežēlību, varmācību un slepkavības”, kā arī izmantot visus iespējamus rīcībā esošos resursus, lai atrisinātu problēmas, ar kurām jāsaskaras reģiona kristiešu minoritātei un mērenajiem musulmaņiem.

2013. gada rezolūcijā par krīzi Tuvajos Austrumos un Ziemeļāfrikā Pasaules Baptistu alianse izsaka dziļu nožēlu par kristiešu vajāšanām. Nevils Kalams, atsaucoties uz šo rezolūciju, mudina baptistus visā pasaulē lūgt par cilvēku drošību un labklājību viņu ciešanās, neatkarīgi no viņu ticības. Pasaules Baptistu alianse atbalsta visus mēreni reliģiskos centienus izturēties taisnīgi pret Tuvo Austrumu un Ziemeļāfrikas valstu pilsoņiem.

Sīrijas un Libānas Evaņģēliskās kopienas Augstākās padomes aicinājums sevī ietver lūgumu pēc humānās palīdzības. “Mēs mudinām sadarbības partnerus ziedot pārtiku un ūdens rezerves, kā arī sniegt medicīnisko un citu palīdzību kara upuriem. Atbalstīt tos, kuri ir varmācīgi izdzīti no mājām savā dzimtajā zemē vai kļuvuši par bēgļiem blakus esošajās zemēs, lai viņi varētu droši atgriezties savās pilsētās, ciemos un baznīcās.”

Pasaules Baptistu alianse vēsturiski ir atbalstījusi minoritāšu un neaizsargātās cilvēku grupas Tuvajos Austrumos. Pēdējo nedēļu laikā Pasaules baptistu starptautiskās organizācijas ir palīdzējušas 500 bez mājām palikušām kristiešu ģimenēm Irākā, sūtījušas palīdzību kristīgām un musulmaņu ģimenēm Gazas joslā, kuras skāris nesena karš starp Izraēlu un Hamas kaujiniekiem, kā arī atbalstījušas Sīrijas bēgļus Jordānijā un Libānā.

www.bwanet.org/news/news-releases
(Pasaules baptistu alianse)

IZGLĪTĪBA BĒGĻU NOMETNĒS

Tuvajos Austrumos karadarbības dēļ izglītību nesaņem miljoniem jauniešu. Simtiem tūkstošu Irākas kristiešu bērni ar vecākiem ir pametuši savas mājas, lai bēgtu no

vardarbības savā valstī.

Bēgļu nometnes bieži ir pārpildītas, un iedzīvotāji ir spiesti patverties parkos, pamestās ēkās vai skolās. Izglītošanās ir apgrūtināta, jo nav ne galdu, ne grāmatu, ne sanitāro dienestu, ne skolotāju. Septembrī misijas organizācijas atvērs skolu Gazā, kur tiks apmācīti vismaz 240 000 skolēnu. Jaunā neformālā izglītošanās programma ir liels izaicinājums ne tikai tās veidotājiem, bet arī humānās palīdzības organizācijām konfliktu zonās.

Latvijas Kristīgais radio/christianpost.com

KRISTIEŠU VAJĀŠANAS PAKISTĀNĀ

“Tā ir parasta, brutāla metode, kas Pakistānā tiek vērsta pret kristiešiem”, teikts ziņojumā organizācijai *Open Doors International*, kas organizē atbalstu un palīdzību vajātiem kristiešiem pasaulē.

Sievietes, biežāk jaunas meitenes, no kristīgām ģimenēm tiek vardarbīgi nolaupītas, piespiestas apprecēties ar varmāku, noliegt savu kristīgo pārliecību un konvertēties islāma ticībā. Nolaupītās sievietes radnieku ziņojums policijā netiek ņemts vērā, jo varmākas radnieki tūlīt iesniedz pretēju apgalvojumu, ka sieviete laulībā piekritusi brīvprātīgi, tikai ģimene ar to negrib samierināties. Nolaupītās sievietes, kas nu kļuvušas par varmākas ķīlniecēm, pašas tiesā baidās liecināt pret varmāku, jo baidās par savu un savu ģimenes locekļu dzīvību, ar ko viņām tiek piedraudēts. Tiesas procesi tiek izbeigti.

Pēc nolaupīšanas kristīgās sievietes tiek pakļautas seksuālai vardarbībai, piespiedu prostitūcijai un cilvēku tirdzniecībai uz citām valstīm; labākajā gadījumā viņas paliek par beztiesiskām kalponēm sava vīra mājās.

Open Doors International, septembris 2014

Kā klājas varoņiem?

Varonis ir tas, kurš citu labā upurējot savas intereses, ir nodrošinājis labāku nākotni. Bet varoņu ieguldījumu ar laiku aizmirst. Viegļāk ir celt pieminekli, nekā pievērst uzmanību viņiem dzīves laikā. Latvijas Baptistu draudžu savienībā vienmēr esam paturējuši redzeslokā tos garīdzniekus, kuru aktīvās darba laiks ir aiz muguras. Viņu darbība bija padomju ateismā rūpēties par draudžu pastāvēšanu un savienot pirmskara laika aizsāktu ar brīvības laika turpinājumu. Parasti tas bija ierobežot

savas iespējas ikdienas darbā labi nopelnīt, līdz ar to sagādāt labu pensiju, bet laiku veltīt nesavtīgai, bieži mazatļautai kalpošanai. Kur šie klusie varoņi bija, tur draudzes ticības liesma neapdzisa un kļuva par pamatu brīvības laikā mūsu draudžu izaugsmei.

Gandrīz 40 gadus dažādā veidā esam centušies regulāri atbalstīt mūsu pensionētos garīdzniekus un viņu atraitnes. Paldies visiem, kuri atbalstīja šo projektu. Īpaši Amerikas latviešu baptistu apvienībai un tiem privātajiem

ziedotājiem, kuri dažādos laika posmos ir varējuši dot, lai nelielais, bet gaidāmais atbalsts katru mēnesi iepriecinātu mūsu klusos varoņus.

Pašreiz LBDS Garīdznieku brālības izmaksāto aptuveni 30 eiro ikmēneša pabalstu saņem 20 pensionētie garīdznieki un bīskapu atraitnes.

Šķiet, ka ar 2015. gadu būs jāpārtrauc tik ilgu gadus lietotā labā prakse, jo **pietrūkst 3400 eiro**, lai atbalstu varētu izmaksāt kaut vai līdz šī gada noslēgumam. Aicinājums – ja jūs vēlētos atbalstīt un palīdzēt savākt

vismaz līdz gada beigām nepieciešamo, lūdzu piedalīties. Nekautrējieties arī ar mazu devumu, kā dziesmā dziedam: “Mazas lāses sakrāj lielus ūdeņus...”. Tās mazās lāses jau mums ir. Ļausim mūsu garīgajiem vadītājiem sajūt – viņu uzpurēšanos mēs ar pateicību novērtējam.

Edgars Godiņš
bīskapa vietnieks

Ziedojumus lūdzam pārskaitīt
Garīdznieku brālības kontā ar norādi:
LBDS pensionēto garīdznieku atbalstam.
Rekvizīti: Reliģiska organizācija
“Latvijas Baptistu draudžu savienība”
Reģistrācijas Nr. 90000085765
A/S Citadele
Konts: LV12 PARX 0012 7121 40001

oktobris

"Es turu Tavus vārdus savā sirdī..."

Ps. 119:11a

1

Starptautiskā veco ļaužu diena.

Fil. 2:12-30; Ps. 115:12-18

Lūgsim par vecāko paaudzi, īpaši par tiem, kas trūkumā un neveselībā.

2

Fil. 3 un 4:1; Ps. 116:1-11

Lūgsim par Skrīveru draudzi.

3

Fil. 4:2-23; Sal. pam. 24:5-14

Lūgsim par LBDS kapelāniem, kas kalpo cietumos, armijā, slimnīcās un zemessardzē.

4

Kol. 1:1-23; Ps. 116:12-19

Lūgsim par Saeimas vēlēšanām un lai ievēlētie deputāti strādātu godprātīgi ar atbildību Dieva un tautas priekšā.

5

Pļaujas svētki. Skolotāju diena.

Kol. 1:24-29 un 2:1-5; Ps. 117

Pateiksimies par Dieva svētību Latvijas laukos un bagāto ražu.

6

Kol. 2:6-23; Ps. 118:1-16

Lūgsim par ALBA. Pateiksimies par viņu nesavtīgo atbalstu Latvijas baptistu draudzēm.

7

Kol. 3 un 4:1; Sal. pam. 24:15-22

Lūgsim par Skrundas draudzi.

8

Kol. 4:2-18; Ps. 118:17-29

Lūgsim par draudžu dibināšanas kalpošanu Nīcgalē.

9

1. Tes. 1 un 2:1-16; Ps. 119:1-8

Lūgsim par Ungārijas baptistu savienību un tās 368 draudzēm ar 11854 draudzes locekļiem.

10

1. Tes. 2:17-19 un 3; Ps. 119:9-16

Lūgsim par vajātiem kristiešiem Tuvo Austrumu zemēs – Sīrijā, Izraēlā, Irākā, Palestīnā, kuri spiesti pamest savas dzīves vietas. Lūgsim par bēgļu bērnu izglītības iespējām.

11

1. Tes. 4; Sal. pam. 24:23-34

Lūgsim par LBDS garīdzniekiem un konferenci, kura notiek šodien.

11.10. Garīdznieku brālības konference Rīgā.

12

1. Tes. 5; Ps. 119:17-24

Lūgsim par LBDS bīskapu Pēteri Sproģi un viņa ģimeni.

13

2. Tes. 1; Ps. 119:25-32

Pateiksimies par veselību un darba iespējām.

14

2. Tes. 2; Ps. 119:33-40

Lūgsim par Smiltenes draudzi.

15

2. Tes. 3; Sal. pam. 25:1-10

Lūgsim par Skotijas baptistu savienību un tās 167 draudzēm ar 11700 draudzes locekļiem.

16

1. Tim. 1; Ps. 119:41-48

Lūgsim par Subates draudzi un mācītāju Juri Grīgu.

17

1. Tim. 2; Ps. 119:49-56

Lūgsim par Svētdienskolu apvienību un nometni, kas šodien sākas Rāmavā.

17.- 19.10. Svētdienskolu apvienības organizēta mācību – atpūtas nometne skolotājiem.

18

1. Tim. 3; Ps. 119:57-64

Lūgsim par kara darbības izbeigšanu Ukrainā, lai tiktu rasts dialogs starp karojošajām pusēm.

19

1. Tim. 4; Sal. pam. 25:11-20

Pateiksimies par savām draudzēm, par iespēju kalpot un sludināt evaņģēliju.

20

1. Tim. 5 un 6:1-2; Ps. 119:65-72

Lūgsim, lai mūsu tauta meklē Dieva ceļu. Lai Dievs svētī kristiešu liecību un kalpošanu sabiedrībā.

21

1. Tim. 6:3-21; Ps. 119:73-80

Lūgsim par Talsu draudzi un mācītāju Miervaldi Lindmani.

22

2. Tim. 1; Ps. 119:81-88

Lūgsim par Portugāles baptistu savienību un tās 72 draudzēm ar 4800 draudzes locekļiem.

23

2. Tim. 2; Sal. pam. 25:21-28 un 26:1-2

Lūgsim par Tērvetes draudzi un sludinātāju Eināru Vanagu.

24

2. Tim. 3; Ps. 119:89-96

Lūgsim par Ebola vīrusa skartajām Āfrikas valstīm un apsardzību no dzīvībai bīstamās slimības uzliesmojumiem un izplatības pasaulē.

25

2. Tim. 4; Ps. 119:97-104

Lūgsim par Tukuma draudzi.

26

Tit. 1; Ps. 119:105-112

Lūgsim par LBDS nozaru vadītājiem. Lai Dievs dod gudrību plānot, vadīt un īstenot pasākumus, iekļaujoties LBDS kopīgajā vizijā.

27

Tit. 2; Sal. pam. 26:3-12

Lūgsim, lai, iestājoties aukstam laikam, mazturīgie un trūcīgie cilvēki spētu apmaksāt apkuri un dzīvot siltās telpās.

28

Tit. 3; Ps. 119:113-120

Lūgsim par Izraēlas baptistu savienību un tās 19 draudzēm ar 800 draudzes locekļiem.

oktobris

29

Filem. 1; Ps. 119:121-128

Lūgšim par draudžu dibināšanas kalpošanu Dagdā.

30

Ebr. 1; Ps. 119:129-136

Lūgšim par Uguņciema draudzi un sludinātāju Kasparu Maķevicu.

31

Reformācijas svētki.

Ebr. 2; Sal. pam. 26:13-22

Lūgšim par Īrijas ticīgajiem.

31.10.-01.11. Draudžu dibināšanas komandu apmācība M4 Īrijā.

ALBA KORU APVIENĪBAI – 65

Par ALBA Koru apvienības 65. Dziesmu dienu Čikāgā varat izlasīt www.lbds.lv

Atklāts pieminēklis Jānim un Rūtai Eisāniem



Saulainā 13. septembra sestdienā nācām uz Rīgas Pirmajiem Meža kapiem, lai atklātu pieminēkli Jānim un Rūtai Eisāniem. Bīskaps Jānis Eisāns bija mūsu valsts neatkarības atjaunošanas laika pirmais bīskaps, kurš ieveda Latvijas baptistu draudžu savienību jaunā iespēju un uzdevumu ceļā. Piemiņas brīdi vadīja Garīdznieku brālības priekšsēdētājs, mācītājs Edgars Mažis. Svētos Rakstus lasīja un pieminēja iesvētes lūgšanu lūdza bīskaps Pēteris Sproģis. Uzrunu sacīja bīskapa vietnieks Edgars Godiņš. Dziedāja Jelgavas draudzes koris Maritas Caunes vadībā. Atmiņu vārdus un pateicību Jānim un Rūtai Eisāniem par kopīgu darbu LBDS sieviešu kalpošanas izveidē teica Līvija Godiņa; par Jāņa Eisāna kalpošanu Liepājas Ciānas draudzē Lidija Kalna; par kalpošanu Jelgavā – Edgars Šķerbergs.

Paldies bīskapa Jāņa Eisāna ģimenei un īpaši mācītājam Pēterim Eisānam par šīs idejas novešanu līdz pieminēkla atklāšanai. Paldies draudzēm, kuras ar savu ziedojumu ir atbalstījušas šīs piemiņas vietas izveidi. Vēl viss rēķins nav nosepts, jums vēl ir iespēja atbalstīt. Piemiņas zīmes ceļ cilvēkiem vai notikumiem. Šeit bija cilvēks, kurš, Dieva Gara vadīts, veidoja notikumus.

Edgars Godiņš

LBDS bīskapa vietnieks

SIRSNĪGI SVEICAM JUBILEJĀ!

“Tas Kungs ir mans stiprums un mans vairogs, mana sirds palaujas uz Viņu. No Viņa man nāk palīdzība, mana sirds ir liksma, ar savām dziesmām es Viņam gribu pateikties.” Ps.28:7

17. oktobrī Dzirnieku draudzes sludinātājam **Aleksandram Kazmerčukam** aprit 60 gadi.

17. oktobrī Misijas draudzes (Ādažos) mācītājam un bīskapa vietniekam **Kasparam Šternam** aprit 35 gadi.

26. oktobrī Liepājas Nācaretes draudzes mācītājam **Egilam Ķeirim** aprit 45 gadi.

SVEICAM!

Sveicam Priekules draudzes sludinātāju **Mārci Zīvertu** un viņa sievu **Dagniju ar dēliņa Timoteja** piedzimšanu 19. septembrī.

Sveicam LBDS bīskapa vietnieku un Misijas draudzes mācītāju **Kasparu Šternu** un viņa sievu **Ilzi ar dēliņa Rūbena** piedzimšanu 20. septembrī.

Mums raksta:

Sveiki, mīļie draugi!

Pirms kāda laika lūdzu Jūsu lūgšanu atbalstu, lai Mārupes pamatskolā varētu būt kristīgā mācība un man dēls Haralds varētu to mācīties.

Rakstu Jums, lai dalītos ar priecīgu ziņu un slavētu Dievu kopā par to, kā Viņš visu labi dara. Teikšu godīgi, man pašai bija ļoti maz ticības par to, ka kristīgā mācība skolā varētu notikt. Līdz šim skolā 100% bērnu bija izvēlējušies ētiku, un direktore par šo jautājumu nekādas diskusijas nevēlējās, kā vien informēja, ka, lai kristīgā mācība skolā būtu, ir jābūt vismaz 2 vai 3 bērniem, kuri to izvēlas. Vecāku sapulcē biju vienīgā, kura par šo jautājumu ierunājās. Sapratu to, ka es kā mamma vairāk neko citu iesākt nevaru, kā vien lūgt un ticībā gaidīt 1. septembrī. Tā nu lūdzu savus draugus, lai kopā ar mani aizlūdz Debesu Tēvu par šo problēmu. Pati visu vasaru lūdzu un domāju, kaut Dievs uzrunātu topošo klasesbiedru vecākus, lai kaut viens vai divi vecāki atsauktos šai izvēlei.

Pienāca diena, kad pirmā mācību stunda stundu sarakstā bija ētika/kristīgā mācība. Ejot pēcpusdienā pakaļ savam bērnam uz skolu, domāju – nez ko bērns no rīta mācījās? Ieejot klasē, redzu – Enoks Neilands, kristīgās mācības skolotājs, stāv pie plauktiem un smaidot pārkrāmē grāmatas. Pēc brītiņa es Haraldam ar nedrošu sirdi jautāju: “Dēliņ ko tu no rīta mācījies?” “Mammu, protams, ka kristīgo mācību! Vai tu domāji, ka kaut ko citu! Re, kur tas onkulis svītrainajā apģērbā, – tas ir mans skolotājs.” Mans smaidis atplauka līdz ausīm, un pie sevis noteicu: “Paldies, Tev, Dievs!”

Tā nu pēc Latvijas Neatkarības atgūšanas Mārupes pamatskolā, kura šogad svin 150.gadu jubileju, šinī mācību gadā pirmo reizi kristīgo mācību mācīsies 12 pirmās klases skolnieki.

Paldies Jums visiem par lūgšanām un atbalstu. Mūsu Dievs ir tik labs! Viņš mūs visus tik ļoti mīl un gādā par mums! Esmu tiešām no sirds ļoti pateicīga un priecīga.

Smadot, ar pateicību, Laura.

Laura Kaļinka

Rīgas Mateja draudze



VADI VIETĀ, KUR ESI

**THE GLOBAL
LEADERSHIP SUMMIT**

7.- 8. novembris, Rīga, Latvija



BILS HAIBELSS
Vilovkriķas draudzes
dibinātājs un mācītājs



TAILERS PERIJS
Filmu studijas
īpašnieks, scenārists,
aktieris, filantrops



DŽEFRIJS IMELTS
General Electric
prezidents un
izpilddirektors



VILFREDO DE HESUS
New Life Covenant
draudzes mācītājs,
iekļauts 2013. gada *TIME* 100
ietekmīgāko cilvēku sarakstā



DŽOZEFS GRENIJS
VitalSmarts
līdzdibinātājs,
biznesa kvalitātes
pētnieks



**ALENA KETRĪŅA
KADŽINA**
Ugandas Valsts
ieņēmumu dienesta
komisāre



PATRIKS LENCIONI
Biznesa bestselleru
autors, *The Table
Group, Inc.* dibinātājs
un prezidents



SŪZANA KEINA
Bestselleru *Klusie ūdeņi*
autore, populāra *TED*
lektore, introvertuma
pētniece



DONS FLOUVS
Flow Companies Inc.
priekšsēdētājs un
izpilddirektors



BRAIENS LORITSS
Memfisas Sadraudzības
draudzes dibinātājs un
mācītājs



ERVINS MAKMANUSS
Aktivists, režisors,
novators un kultūras
arhitekts

**The Global Leadership Summit (GLS) ir starptautiska kustība,
kas mobilizē pasaules līmeņa vadības speciālistus, lai apmācītu katru,
kas sevi apzinās kā vadītāju.**

WWW.GLSLATVIJA.LV | 29368831 | GLSLATVIJA@GMAIL.COM

Pieteikšanās

Mob.: 29368831

E-pasts: GLSLatvija@gmail.com

Web: www.glslatvija.lv

Videokonferences norises vieta

Ūnijas iela 99, Rīga
Kristīgā centra
"Labā Vēsts" telpās

Dalības maksa

Dalības maksa (1 cilvēkam)	Piesakoties līdz 10. oktobrim	Piesakoties līdz konferencēi
1 cilvēkam	EUR 36	EUR 42
Ja grupā > 5	EUR 32	EUR 40
Ja grupā > 10	EUR 30	EUR 36
Studentiem, vidusskolniekiem	EUR 24	EUR 28

Pieteikšanās konferencē ir pabeigta brīdī,
kad ir samaksāta dalības maksa.

Dalības maksu lūdzam ieskaitīt nodibinājuma
"Baltijas Pastorālais institūts" kontā.

Reģistrācijas nr.: 40008122717

Adrese: Lāčplēša iela 37, Rīga, LV-1011

Swedbank konta nr.: LV13HABA0551031493258

**mm māci mūs
Lūka 11:1**

Nometne svētdienskolotājiem
17.-19. oktobris, 2014
Rāmavas muiža

Dalības maksa: 35 EUR
Pieteikšanās: līdz 10. oktobrim
e-pasts sa@lbds.lv, ☎26091697

LBDS garīdznieku konference

**2014. gada 11. oktobrī notiks jau otrā LBDS
garīdznieku konference, uz kuru ir aicināti gan**

kalpošanā esošie garīdznieki, gan tie garīdznieki, kuri
pašlaik aktīvi draudzē nekalpo, kā arī BPI studenti un
jaunu draudžu dibinātāji. Konferencē domāsim par
garīdznieka atpūtu un laiku ar Dievu. Gaidām viesi no
Klīvlendas (ASV) latviešu baptistu draudzes, mācītāju
Dr. Paulu Barbinu.

LBDS Padomes informatīvs izdevums. Lāčplēša iela 37, Rīga, LV-1011, tālrunis: 67223379, e-pasts: vestnesis@lbds.lv, kanceleja@lbds.lv

baptistu
vēstnesis

Izdevumu sagatavoja: biskaps Pēteris Sproģis, Žanna Drūnese, Līvija Godiņa, Elza Roze, Agnese Spura
maketētājs Filips Tālbergs

Konts draudžu iemaksām, Baptistu Vēstneša iemaksām un ziedojumiem:
Latvijas Baptistu draudžu savienība, Reģ.nr. 90000085765
A/S SEB Banka, kods: UNLA LV2X, Konts: LV03 UNLA 0002 0007 01314

www.lbds.lv